

## واویلا

با سوگواران آبادان ( شعر )

حسن حسام

واویلا

واویلا...

سینج می زنند

دَمّام می کوبند

سینج می زنند

دَمّام می کوبند

مادران ؛

بر سینه می کوبند و قیّه می گشند

مویه کُنان

در آواز شَرّوه خوان

با خشمی دریاوار ؛

تا مرگ گم شود

و ملوانان مغروق،

از دریا به خانه باز آیند

به خانه،

باز آیند:

تشنگانِ مقتول ، در نبردِ خیابان  
کُشتگانِ بی شمار، در جنگِ جانیان  
آوارگانِ جنگ،  
در سرزمین ویران

واویلا

واویلا

سِنج می زنند

دَمّام می کوبند

سِنج می زنند

دَمّام می کوبند

تا،

بازگردند

جز غاله شدگانِ سینما رِکس  
و نفرین شدگانِ له شده

در خرابه های برجِ متروپل

واویلا

واویلا

سِنج می زنند

سِنج می زنند

و قیّه می کشند با خشمی دریاوار

سوگورانِ سرزمینِ آب و نفت و آفتاب

آسمانِ پر غبارِ جنوب،

سرشارِ آوایِ سنج و دَمّام

و آبشارِ خشمِ منفجر شده ی هماوازان است

برگستره ایرانِ گربه سان.

۲۹/۰۵/۲۰۲۲ پاریس

دَمّام ؛ نوعی دُهلِ دورویه است رایج در جنوب ایران